

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

وَ الشَّمْسِ وَ ضُحَاهَا (1)

قسم به آفتاب و روشنی آن. (1)

وَ الْقَمَرِ إِذَا تَلَّهَا (2)

قسم به مهتاب و قتیکه از پی آفتاب آمد (مهتاب شب چهارده). (2)

وَ النَّهَارِ إِذَا جَلَّهَا (3)

قسم به روز و قتیکه نمایان کرد آن را. (3)

وَ اللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا (4)

قسم به شب و قتیکه می پوشاند آن را. (4)

وَ السَّمَاءِ وَ مَا بَنَاهَا (5)

قسم به آسمان و آنکه (خدا) بنا کرد آن را. (5)

وَ الْأَرْضِ وَ مَا طَوَّاهَا (6)

قسم به زمین و آنکه هموار ساخت آن را. (6)

وَ نَفْسٍ وَ مَا سَوَّاهَا (7)

قسم به نفس (انسان) و آنکه برابر ساخت آن را. (7)

فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَ تَقْوَاهَا (8)

پس الهام کرد (انداخت در دل او) شناخت گناه نفس را و پرهیزگاری نفس را (شر و خیر).

(8)

فَذَافُلْحَ مَنْ زَكَّاهَا (9)

به یقین کامیاب شد کسی که پاک ساخت نفس را. (9)

وَ قَدْ حَابَ مَنْ دَسَّهَا (10)

و به یقین ناکام شد کسی که پنهان کرد آن را. (10)

كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَيْهَا (11)

بد دروغ نسبت کرد (قوم) ثمود به سبب سرکشی خود. (11)

إِذِ انْبَعَثَ أَشْقَاهَا (12)

وقتی که برخاست و رفت بدبخت ترین آن. (12)

فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا (13)

پس گفت برای ایشان پیغمبر خدا: (در باره) ماده شتر خدا و نوشیدن آب او. (13)

فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ رَبُّهُمْ بِذُنُوبِهِمْ فَسَوَّاهَا (14)

پس به دروغ نسبت کردند او را پس کشتند آن را پس فرود آورد عقوبت بر ایشان پروردگار ایشان به سبب گناه های ایشان پس برابر ساخت آن عقوبت را. (14)

وَ لَا يَخَافُ عُقْبَاهَا (15)

و نمی ترسد خدا سرانجام آن عقوبت را. (15)